

[Hans Nielsen.]

indkaldes. Det var vist paa et Tidspunkt, da det ærede Medlem selv var ganske blank i Retning af, hvad Rigsdagen skulde foretage sig, og det var Oppositionen i øvrigt vist ogsaa, medens Regeringen allerede paa det Tidspunkt havde sine Planer under Udarbejdelse i Ministerierne. Kravet om Rigsdagens Indkaldelse blev da ogsaa bestemt afvist, f. Eks. af et Blad som „Fyns Tidende“. Bladet skrev umiddelbart efter, at Christmas Møller havde luftet denne Idé:

„Hos Befolkningen nærer der sig vist ikke noget stærkt Ønske om at faa Rigsdagen ind, og nogen Længsel efter at se Rigsdagen optræde i heftige Krisedebatter og politiske Ordduetter er der afgjort heller ikke. For den Sags Skyld skal Regeringen ikke forhaste sig med at kalde Rigsdagen sammen.“

Rent fornuftmæssigt er der jo ikke noget at indvende mod en saadan Betragtning. Jeg vil haabe, at Venstres Ordfører og de Konservatives Ordfører lægger sig disse Ord paa Sinde, at det er ikke „heftige Krisedebatter og politiske Ordduetter“, man længes efter, det er andre Ting. Men saa meget mærkeligere er det, at der ikke var gaaet mere end 14 Dage, før det samme Blad, „Fyns Tidende“, skrev ganske anderledes:

„Med hvilken Ret kritiserer denne Regering Vildskud eller Overgreb? Er det ikke et af de største Overgreb, der overhovedet kan tænkes i et folkestyret Land, at en Regering nægter at kalde Rigsdagen ind til det Arbejde, som maa gøres og gøres snart, hvis ikke det skal ende med en Katastrophe? Kald Rigsdagen ind, nu er det yderste Tid.“

Ja, saaledes slaar Fyns Venstres Hovedorgan sig selv paa Munden ved et Par Uger efter at indtage det stik modsatte Standpunkt.

Under disse Forhold forekommer det mig, at Regeringen gjorde vel i at betragte hele denne Agitation om Rigsdagens Indkaldelse som en politisk Agitation, hverken mere eller mindre. Der var ingen af dem, der skreg op, som havde noget i Posen at byde den nødstedte Befolkning, som der ofredes saa mange Ord paa. Om denne Agitation vil jeg gerne sige nogle faa Ord, fordi det forekommer mig, at den til Tider er ført paa et noget uanstændigt Grundlag. Det er saaledes Tilfældet med det ærede Medlem Hr. Clausager, naar han ved et Møde ovre i Jylland — det ærede Medlem er jo Lærer for Ungdommen, og det ærede Medlem er vel ogsaa Landmand — staar og

fortæller Venstres Ungdom, der kommer langvejs fra til dette Møde, at Bondestanden er Trældyr for de andre Erhverv her i Landet.

Jeg forstaar nu ikke, hvorledes det ærede Medlem kan tage slige Ord i sin Mund, at Bondestanden her i Landet er Trældyr for de andre Erhverv. Mig forekommer det, at hvis der er nogen, man springer for i dette Land, saa er det Bondestanden. Der ligger et Hus af den anden Verden, hvis Margarinen stiger i Pris, men hvis Smørret stiger i Pris, saa er der Jubel i alle Aviser, selv de socialdemokratiske. Der er ingen, der i saa Henseende er saa forkaelede — det maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Clausager —, som de gode Landmænd er det, naar der er Tale om Priser. Vi forstaar alle, selv Arbejdsmanden her i København, hvilken Betydning Landbruget har for det danske Samfund, og vi forstaar, at det er af den største Betydning, at Landmændene faar gode Priser for de Produkter, de sælger i andre Lande. Hvorfor kommer det ærede Medlem saa og slynger en saadan Frase ud — for det er ikke andet end en Frase — som den, at Bondestanden er Trældyr for de andre Samfundsklasser? Jeg tør nok sige, at jeg tror ikke, det vil være vanskeligt ude paa Landet at finde Eksempler paa, at der er andre, der er Trældyr, og det er dem, der gaar ud og arbejder for Dagløn paa Bøndernes Marker; det er vist ofte, at Trældyrbetegnelsen passer bedre paa dem end paa Bondestanden.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har selvfølgelig ogsaa i denne Sommer ligesom de andre Somre luftet sig med de voldsomste Udtalelser. Saa vidt jeg husker var det ved de jydsk Landboforeningers Møde, at han meget malende skildrede, hvorledes hele det danske Landbrug styrtede afsted mod Afgrunden — „mod Afgrunden“, det gentog det ærede Medlem. Ja, jeg synes nu, at det ærede Medlem har indtaget en politisk Stilling her i Landet, som forpligter ham til at være lidt mere ædru i Skildringen af den Slags Forhold. Det ærede Medlem har en Partifælle, en Venstremand, Gaardejer Bjergbo, Marupgaard ved Skern. Han fører en anden Tale. Han har i „Vort Landbrug“ skrevet en Artikel, hvori han henviser til de meget gode Tider, som Landbruget har haft de sidste 20—30 Aar. og derefter siger han følgende:

„Lad os dog holde os for gode til at staa ved Møder Landet over og tale om, at Krisen allerede er saa haard, at vi ikke kan staa imod længere; nej, vi burde i Stedet for gaa hjem og skamme os og